

[Økonomi- og budgetministeren.]
stramme finanspolitik og dermed behovet for at opretholde et så stort kasseoverskud formindsket. Men at sige noget i dag konkret om det vil efter min opfattelse ikke være forsvarligt.

Det er baggrunden for den besparelspolitik, som vi forsøgte at lægge op til med de bestræbelser, der blev foretaget i kulegravningsudvalget og i 17 mands udvalget. Jeg tror ikke, at en fortsættelse af en debat om ansvarsplacering og om, hvad den ene og den anden har sagt, er særlig frugtbar for det kommende samarbejde om besparelsesbestræbelserne. Da vi havde mødet i tirsdags i 17 mands udvalget, var der enighed imellem de 5 partier om, at man skulle fortsætte arbejdet med at skaffe besparelser på de offentlige budgetter for 1973-74 og til 1975-76. Jeg vil gerne tilføje, at såfremt disse besparelsesbestræbelser havde en sådan karakter, at besparelserne kunne sætte ind i det finansår, vi nu drøfter, 1972-73, ville regeringen også være indstillet på at gøre dette. Men proceduren i 17 mands udvalget må tilrettelægges under hensyntagen til de erfaringer, vi gjorde med 10 mands udvalget. Det vil sige, at de forslag, der fremsættes, ikke er de enkelte udvalgsmedlemmers private forslag. Det er regeringens forslag, for så vidt jeg måtte komme med dem, og det må være de politiske partiers forslag, for så vidt medlemmer af udvalget kommer med forslag til besparelser. På den måde kan vi, om jeg så må sige, få en normal parlamentarisk procedure i det fremtidige samarbejde.

Jeg tror altså, der er muligheder herfor, og jeg håber meget, at vi kan få et fornuftigt samarbejde i gang. Vi havde en god ånd og en god samarbejdsvilje i kulegravningsudvalget. Jeg håber, vi kan føre den samme ånd og den samme gode vilje videre i 17 mands udvalget.

Så vil jeg endelig sige som et sidste par bemærkninger til hr. Moses Olsen, at de bemærkninger, han gjorde, skal jeg henlede Grønlandsministerens opmærksomhed på.

På et af områderne fandt hr. Moses Olsen, at initiativet måtte komme fra det grønlandske landsråd, og jeg forstod på hr. Moses Olsen, at han mente, at han selv ville have mulighed for at tage dette spørgsmål op. Men de andre tre områder, som hr. Moses Olsen omtalte, skal jeg gøre Grønlandsministeren bekendt med.

Udenrigsministeren (*K. B. Andersen*): I anledning af det af alle ordførere omtalte ændringsforslag nr. 74 fra det konservative folkeparti og venstre vedrørende det, vi kort kan kalde støtte til frihedsbevægelserne, vil jeg gerne gøre nogle ganske enkelte bemærkninger i et forsøg på at skabe en smule klarhed, idet jeg udmærket forstår, at enkelte i salen kan føle sig usikre over for, hvad denne bevilling sigter på.

Ændringsforslaget går som bekendt ud på at nedsætte bevillingen og ændre teksten, så der ikke, sådan som det fremgår af regeringens forslag, kan ydes støtte direkte gennem frihedsbevægelserne. Venstres ordfører, hr. Jens Foged, sagde bl. a., at venstre ikke var tilhænger af støtte direkte til frihedsbevægelserne, at det måtte være svært at afgøre, hvilke af flere konkurrerende bevægelser der var tale om, og at venstre ikke ville bryde med princippet om kun at yde statspenge via regeringer. Jeg håber, det er nogenlunde rigtigt gengivet.

Jeg vil gerne i den anledning sige for det første, at det ikke er nyt, at der støttes gennem frihedsbevægelser. Det har måske blot ikke været klarlagt så stærkt for folketinget tidligere. Jeg kan nævne, at der i finansåret 1971-72 og i den del af det, som min forgænger havde ansvaret for, bl. a. blev ydet støtte til ZANU, en af frihedsbevægelserne i Rhodesia, til SWAPO fra Namibia og ti MPLA fra Angola, i alt et beløb på en 100.000 kr. til humanitære formål. Det skete i alle tilfælde via andre private internationale organisationer. Så kan jeg tilføje, at ud over de 1,5 mill. kr. er der også i den tidligere regerings tid ydet almindelige bistandsbevillinger, ca. 1,7 mill. kr., til forskellige